

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

De què parlem quan diem sinodalitat?

Des que el papa Francesc anunciés la convocatòria del Sínode sobre la sinodalitat amb el lema «Comunió, participació, missió» l'any 2021 l'Església ha recorregut un camí en diverses fases de preparació i participació en un tema que no ens resulta fàcil d'entendre ni d'assimilar.

Al llarg d'aquests darrers anys s'ha parlat molt sobre el concepte de sinodalitat, que vol dir caminar junts, el seu significat i abast, amb aportacions moltes variades i no sempre coincidents. És significatiu el discurs del papa Lleó en l'obertura de l'any pastoral a la diòcesi de Roma l'any 2025, en el que demanava una implicació més gran en l'aplicació de les propostes sinodals, i «treballar per la participació activa de tothom a la vida de l'Església», especialment a través dels organismes que connecten àmbits diferents de la vida pastoral i discernir, pensar junts i planificar iniciatives pastorals comunes.

I encara que ens cal aprofundir més en aquest tema, aquesta frase del papa Lleó, «treballar per la participació activa de tothom a la vida de l'Església», pot ser un bon punt de partença per avançar en aquest camí. Una imatge que pot també ajudar-nos és la d'una família en la qual es combina adequadament l'experiència, la capacitat de decisió, l'impuls i l'empenta, la motivació per viure l'obertura al futur. Cada un dels membres de la família té la seva missió i aportació. Les persones grans, els avis principalment, aporten l'experiència dels anys,

la saviesa profunda, el recorregut interior, que poden transmetre i han de compartir amb els altres.

Per la seva banda els pares tenen la missió d'ajuntar els diferents membres de la família, amb sensibilitats variades, d'escoltar a uns i altres i propiciar que se sentin. Els més joves miren cap al futur, tenen l'energia necessària per fer avançar la família, per obrir nous camins, per fer propostes que poden ser agosarades, per somiar amb esperança.

Des d'aquesta imatge podríem resumir alguns aspectes de la sinodalitat amb els següents punts:

- L'objectiu de tot camí sinodal és discernir la voluntat de Déu. Discernir vol dir escoltar què ens demana Déu com a cristians, com a parròquia, com arxiprestat, com a moviment, com a diòcesi.
- La pregària és absolutament necessària, i per això és important fomentar espais de pregària i adoració per estar a l'escolta de Déu que ens parla a través de la seva Paraula. Uns espais on ens puguem trobar tots, d'edats diferents, units pel mateix Senyor.
- Es tracta d'aprendre a caminar junts, des de la consciència de formar part d'un cos viu que és l'Església i que hem rebut en la vocació baptismal cadascú dels cristians. I en veritable fraternitat i entre tots, preveres, diaques, consagrats, religiosos i laics.
- I viure això des d'una «corresponsabilitat diferenciada». És a dir, tots els batejats, cadascú en el seu nivell i possibilitats, hem de participar en la reflexió i el diàleg. Distingint entre el procés per elaborar una decisió mitjançant un treball comú de discerniment, de consulta i cooperació, de la presa de decisió que li pertoca segons el cas al bisbe, al rector, o al responsable d'àmbit.

Aquest és el camí que ens proposa l'Esperit Sant a través de l'Església, un camí de conversió personal i comunitària que necessitem: «Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova» (Mc 1, 15).

Escolta aquí
la carta
del Bisbe

ENTREVISTA

El bon servei de la IA

JAVIER ROMERO

La tecnologia, sens dubte, ha contribuït enormement al progrés humà. El problema apareix quan no només deleguem tasques, sinó també la capacitat de pensar. «Si acabem cedint a la IA el nostre judici crític, la manera de relacionar-nos amb els altres, amb la natura o fins i tot amb la transcendència, correm el risc d'empobrir la nostra condició humana», assegura el Dr. Javier Romero, professor de Filosofia Moral i Política de la Universitat de Salamanca. «El veritable desafiament és garantir que la tecnologia continuï sent una eina al servei de les persones i no un substitut de la seva llibertat», afegeix.

Quin impacte té la IA en la vida de l'Església?

La qüestió és com s'utilitzarà la intel·ligència artificial. Per exemple, la Santa Seu està explorant el desenvolupament d'una eina d'IA per facilitar l'accés al Catecisme, a la Bíblia o al Magisteri de l'Església. Pot ser una ajuda valuosa, sempre que es faci d'acord amb la tradició cristiana la IA pot oferir informació, però no substituir mai el discerniment, l'acompanyament personal ni l'experiència de la fe dels creients.

La tecnologia pot dificultar la vida espiritual?

Aquest és un dels riscos que més em preocupen. Els grans mestres de l'espiritualitat, com santa Teresa de Jesús o sant Joan de la Creu, parlaven de la necessitat de «baixar al cim»: entrar dins d'un mateix per trobar-hi el lloc de l'encontre amb Déu, segons les seves propostes espirituals. Avui, en canvi, anem acumulant capes de soroll, d'estímul i de distraccions que dificulten aquest camí cap a la interioritat. La hiperconnexió permanent pot acabar fent-nos perdre la capacitat de silenci, de contemplació i de reflexió profunda.

I si això passa?

Aleshores, la tecnologia deixa de ser només una eina i afecta també la manera com els creients vivim l'espiritualitat. Pot arribar a produir-se allò que Jürgen Habermas diagnosticava com a «colonització del món de la vida»; és a dir, l'anul·lació completa de l'individu en termes no sols morals i polítics, sinó inclús també espirituals. Per això, crec que la IA ens obliga, paradoxalment, a recuperar el valor del silenci, de la pausa activa que allunya el soroll mental.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

Educar per aprendre a viure

El setembre marca l'inici d'un nou curs escolar. Les aules es tornen a omplir d'alumnes, els professors preparen les seves classes i les famílies reprenen el ritme quotidià després de l'estiu. És un moment propici per reflexionar sobre una tasca fonamental per a la societat i per a l'Església: l'educació.

Aprendre forma part de la condició humana. Des de petits sentim curiositat per conèixer el món que ens envolta. Volem descobrir com funcionen les coses, comprendre la realitat i trobar respostes a les nostres preguntes. Aquest desig d'aprendre ens acompanya al llarg de tota la vida.

Avui disposem de mitjans que les generacions anteriors ni tan sols podien imaginar. Amb un telèfon mòbil podem accedir en segons a una quantitat immensa d'informació. La intel·ligència artificial obre possibilitats noves i sorprenents. Tanmateix, com més creixen els coneixements disponibles, més necessària esdevé la figura de l'educador.

Perquè educar no és simplement transmetre dades. La informació es pot trobar en una pantalla; la saviesa es transmet de persona a persona. Un bon mestre, uns pares atents o un educador compromès ajuden a descobrir què val la pena aprendre, ensenyen a pensar críticament i acompanyen en el creixement humà.

L'educació autèntica no forma únicament estudiants preparats, sinó persones capaces de viure amb responsabilitat, generositat i sentit. Ensenya valors com el respecte, l'esforç, l'honestetat i la solidaritat. Ajuda a comprendre que la llibertat no consisteix a fer qualsevol cosa, sinó a escollir allò que ens fa millors.

Des de la fe cristiana, educar és també acompanyar cada persona en el descobriment de la seva vocació. Déu ha posat en cada ésser humà talents i capacitats que estan cridats a desenvolupar-se. Per això l'educació és una obra d'esperança: confia que cada infant i cada jove poden créixer, madurar i aportar alguna cosa valuosa al món. En una època de canvis ràpids i d'abundància d'informació, necessitem més que mai educadors que siguin referència i testimoni. Persones que no només ensenyin coneixements, sinó que transmetin confiança, valors i sentit de la vida.

En començar aquest nou curs, demanem al Senyor per les famílies, els docents i tots aquells que participen en la missió educativa. Educar és molt més que preparar per a un examen o una professió. Educar és ajudar a aprendre l'art més important de tots: l'art de viure.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Construir la fraternidad en una era dominada por la cultura de la fuerza

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Construir la fraternidad en un tiempo marcado por la cultura de la fuerza implica afrontar un reto de hondo calado antropológico y espiritual. En múltiples ámbitos de la vida social, política y mediática se impone con frecuencia una lógica de confrontación, de dominio y de supremacía del más fuerte. Ante esta realidad, la propuesta cristiana no responde a una ingenuidad idealista, sino a una lógica contracultural: la auténtica grandeza del ser humano se revela en su capacidad de acoger al otro y reconocerlo como hermano.

En este horizonte, la fraternidad no es un ideal abstracto, sino una forma concreta de vida que se nutre de la dignidad compartida y de la apertura al don. En este sentido, la maternidad espiritual de María se presenta como una

clave decisiva: ella no solo acompaña, sino que engendra en la fe una comunidad reconciliada, enseñando a los discípulos a vivir desde la escucha, la acogida y la paciencia del amor.

Así, María aparece como modelo silencioso de una fraternidad que no se impone. En ella, la fuerza se transforma en cuidado, y el poder en servicio. Su presencia en la vida de la Iglesia sostiene el difícil aprendizaje de una convivencia nueva, donde el otro no es rival, sino don.

Que santa María, Madre de la Iglesia y de todos los hombres, acompañe nuestros pasos en estos tiempos de incertidumbre. Que nos enseñe a vencer la cultura de la fuerza con la suavidad del Evangelio y a construir fraternidad donde hay división.

Lectures de la missa diària i santoral

14. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jn 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. □ Dimarts [1Co 12,12-14,27-31a / Sl 99 / Jn 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Dimecres [1Co 12,31-13,13 / Sl 32 / Lc 7,31-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dijous [1Co 15,1-11 / Sl 117 / Lc 7,36-50]. Sant Robert Bel-larmí (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, card. (jesuïta); sant Pere d'Arbúes, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Divendres [1Co 15,12-20 / Sl 16 / Lc 8,1-3]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dissabte (□ Barcelona) [1Co 15,35-37,42-49 / Sl 55 / Lc 8,4-15]. Santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII); sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ † Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,6-9 / Sl 144 / Fl 1,20c-24,27a / Mt 20,1-16a]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaquí, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (Sir 27,30-28,7)

És odiós irritar-se i guardar rancúnia, però el pecador ho fa i no vol apaivagar-se. El venjatiu topirà amb la venjança del Senyor, que li demanarà compte rigorós dels seus pecats. Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home que s'irrita contra un altre home, ¿com pot esperar que el Senyor li retorni la salut? No s'ha compadit d'un home com ell i, ¿ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats? Si ell, que és de carn i ossos, guarda rancúnia, ¿qui li obtindrà el perdó quan haurà pecat? Recorda la fi que t'espera i amainarà la teva enemistat; pensa en la mort, i guardars fidelment els manaments. Recordat dels manaments, i no seràs rancorós amb els altres; pensa en l'aliança de l'Altíssim, i no tindràs en compte l'ofensa rebuda.

Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

No sempre acusa, / ni guarda rancúnia sense fi; / no ens castiga els pecats com mereixiem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

El seu amor als fidels és tan immens / com la distància del cel a la terra; / llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 18,21-35)

En aquell temps, Pere preguntà a Jesús: «Senyor, ¿quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? ¿Set vegades?» Jesús li respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set. Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que va voler demanar comptes als qui ocupaven els llocs de govern. Tot just començava, ja li van presentar un dels seus ministres que li devia deu mil milions. Com que no tenia res per pagar, el rei va manar que venguessin tots els seus béns, i a ell mateix, amb la seva dona i els seus fills, els venguessin com esclaus, per poder pagar el deute. Però ell se li llençà als peus i li deia: Tingueu paciència i us ho pagaré tot. Llavors, el rei se'n compadí, el deixà lliure i li perdonà el deute. Quan sortia, trobà un dels seus col·legues que li devia uns quants diners, l'agafà i l'escanyava dient-li: Paga'm tot el que em deus. L'altre se li llençà als peus i el suplicava: Tingues paciència i ja t'ho pagaré. Ell no en va fer cas, i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute. Els altres col·legues, en veure-ho, se n'entristiren molt i anaren a informar el rei de tot el que havia passat. El rei el cridà i li digué: Que n'ets de mal home! Quan tu em vas suplicar, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu? Llavors el rei el posà en mans dels botxins, perquè el torturassin fins que pagués tot el deute. Això farà amb vosaltres el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.»

Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eccl 27,30-28,7)

Rencor e ira també son detestables, el pecador los possee. El vengatiu sufrirà la venganza del Senyor, que llevarà cuenta exacta de sus pecados. Perdona la ofensa a tu prójimo y, cuando reces, tus pecados te serán perdonados.

Si un ser humano alimenta la ira contra otro, ¿cómo puede esperar la curación del Señor? Si no se compadece de su semejante, ¿cómo pide perdón por sus propios pecados? Si él, simple mortal, guarda rencor, ¿quién perdonará sus pecados? Piensa en tu final y deja de odiar, acuérdate de la corrupción y de la muerte y sé fiel a los mandamientos.

Acuérdate de los mandamientos y no guardes rencor a tu prójimo; acuérdate de la alianza del Altísimo y pasa por alto la ofensa.

Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa, / y te colma de gracia y de ternura. R.

No está siempre acusando / ni guarda rencor perpetuo; / no nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre los que lo temen; / como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 14,7-9)

Hermanos: Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; así que, ya vivamos ya muramos, somos del Señor. Pues para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de muertos y vivos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,21-35)

En aquel tiempo, acercándose Pedro a Jesús le preguntó: «Señor, si mi hermano me ofende, ¿cuántas veces tengo que perdonarlo? ¿Hasta siete veces?». Jesús le contesta: «No te digo hasta siete veces, sino hasta setenta veces siete. Por esto, se parece el reino de los cielos a un rey que quiso ajustar las cuentas con sus criados. Al empezar a ajustarlas, le presentaron uno que debía diez mil talentos. Como no tenía con qué pagar, el señor mandó que lo vendieran a él con su mujer y sus hijos y todas sus posesiones, y que pagara así. El criado, arrojándose a sus pies, le suplicaba diciendo: "Ten paciencia conmigo y te lo pagaré todo". Se compadeció el señor de aquel criado y lo dejó marchar, perdonándole la deuda. Pero al salir, el criado aquel encontró a uno de sus compañeros que le debía cien denarios y, agarrándolo, lo estrangulaba diciendo: "Págame lo que me debes". El compañero, arrojándose a sus pies, le rogaba diciendo: "Ten paciencia conmigo y te lo pagaré". Pero él se negó y fue y lo metió en la cárcel hasta que pagara lo que debía. Sus compañeros, al ver lo ocurrido, quedaron consternados y fueron a contarle a su señor todo lo sucedido. Entonces el señor lo llamó y le dijo: "¡Siervo malvado! Toda aquella deuda te la perdoné porque me lo rogaste. ¿No debías tú también tener compasión de tu compañero, como yo tuve compasión de ti?". Y el señor, indignado, lo entregó a los verdugos hasta que pagara toda la deuda. Lo mismo hará con vosotros mi Padre celestial, si cada cual no perdona de corazón a su hermano.»

COMENTARI

L'home que no és ni compassiu ni misericordiós

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

El nombre «7» és especialment important en el món jueu. El seu simbolisme es relaciona amb la idea de cicle complet i de plenitud, una concepció que també es vincula amb l'observació de les fases de la lluna, cadascuna d'elles d'uns set dies. Així, el nombre 7 passa a expressar allò que és complet, acabat i sencer. En la tradició bíblica, el 7 significa la totalitat i, amb un matís teològic, la totalitat volguda per Déu. El ritme sagrat del temps es fonamenta en aquest nombre: el dissabte, dia consagrat al Senyor, arriba cada set dies. El 7 és, doncs, un nombre que evoca plenitud.

Per remarcar encara més aquesta idea, Jesús diu a Pere que ha de perdonar «setanta vegades set» (Mt 18,22). Setanta és una combinació del 7 i del 10. Si el 7 expressa plenitud, el 10 recorda els deu dits de les mans i té també un caràcter de nombre complet, encara que en un sentit menor. Setanta vegades set vol dir, en definitiva, sempre.

La paràbola de «l'administrador sense entranyes» (Mt 18,23-35), un home que no és compassiu ni misericordiós, és típicament oriental en el sentit de l'exageració de les xifres dels deutes. Parla de quantitats gegantines, que sobrepassen qualsevol realitat possible. Potser Jesús no pensa tant en un cas concret com en una descripció del cor de Déu i de la immensitat del seu perdó.

Ho sabem: és difícil perdonar. Molts recordem l'atemptat contra el papa sant Joan Pau II a la plaça de Sant Pere del Vaticà, el dia 13 de maig de 1981, perpetrat per un jove turc, Mehmet Ali Ağca. Va disparar dos trets a boca de canó. Un d'ells li va perforar l'intestí i l'artèria mesentèrica. El Pontífex va perdre tres quartes parts de la sang del seu cos i va estar a punt de morir. La seva resposta des de l'hospital, quan va poder parlar, va ser: «Prego pel germà que em va disparar». El 27 de desembre de 1983, el Papa va visitar Ali Ağca a la presó de Rebibbia, a Roma, i va parlar amb ell a soles durant vint minuts. Això és perdó. Això és amor.

Si la paraula «amor» està desgastada o el mateix concepte pot semblar massa vaporós, gestos tan eloqüents de compassió, misericòrdia i perdó ens mostren que el món avança pels camins del Senyor i segons la seva voluntat. És odiós deixar-se dominar per la irritació i guardar rancúnia. Perdonem tal com som perdonats per Déu. Aquesta és la música de l'Evangelí.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 14 de setembre, a les 17 h. Missa d'inici de curs dels seminaristes i consagració a la Mare de Déu al Santuari de la Salut.

Dimarts 15 de setembre, a les 19 h. Reunió de l'Equip Sinodal Diocesà al Bisbat.

Dimecres 16 de setembre, a les 12 h. El Sr. Bisbe presideix la Missa a Sant Cebrià en la Festa Major de Valldoreix.

Dijous 17 de setembre, a les 17.30 h. El Sr. Bisbe presideix la Missa d'inici de curs de l'escola La Salut a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell.

Divendres 18 de setembre, a les 11 h. Consell episcopal amb delegats generals al Bisbat. / **A les 17.15 h.** Missa d'inici de curs de la Il·lar Nou Patufet a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola.

Dissabte 19 de setembre. Trobada diocesana de catequistes d'inici de curs a la Sagrada Família de Barcelona. / **A les 18 h.** El Sr. Bisbe presideix la

Missa rociera en l'inici de curs de la FECAC a la Catedral.

Diumenge 20 de setembre, a les 18 h. Ordenació diaconal de 4 candidats al diaconat permanent: Lluís Laliga, Pedro Robles, Enrique Rodríguez i Robert Tévar.

Notícies

Entrega de nomenaments. El bisbe Salvador va presidir al Bisbat l'acte d'entrega de nomenaments als nous rectors, administradors parroquials, vicaris, adscrits i membres de l'equip del Seminari Diocesà. Durant l'acte, va recordar que aquests nomenaments expressen la missió encomanada pel bisbe. També presentà les prioritats diocesanes del nou curs: l'anunci de l'Evangelí, la reestructura-

ció territorial, la integració dels novívings i la sinodalitat.

Recés d'ordenació diaconal. Entre els dies 1 i 4 de setembre els quatre candidats al diaconat permanent que rebran l'ordenació, el proper diumenge 20 de setembre a les 18 h a la Catedral de Terrassa, han fet el seu recés de preparació, amb l'acompanyament i predicació del P. Bernabé Dalmau, OSB.

Defunció

Defunció de Mn. Jordi Sotorra. El dia 1 de setembre va morir a Sabadell Mn. Jordi Sotorra Garriga, prevere de l'Església de Terrassa, a l'edat de 97 anys. Havia estat delegat de Santuaris, rector del santuari de la Mare de Déu de la Salut i de la parròquia del Santíssim Salvador de Sabadell, a més de formador del Seminari Menor Diocesà

durant molts anys. La Missa exequial es va celebrar el 2 de setembre, a les 12.30 h, a la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell. Descansi en pau.

A més a més...

Ordenació diaconal. El proper diumenge 20 de setembre, a les 18 h, a la Catedral del Sant Esperit de Terrassa, rebran l'ordenació diaconal Robert Tévar, Luis Laliga, Enrique Rodríguez i Pedro Robles.

Trobada diocesana de catequistes del Bisbat de Terrassa. El dissabte 19 de setembre des de les 9.30 del matí fins a les 13 h, tindrà lloc a la Sagrada Família de Barcelona la trobada diocesana de catequistes del Bisbat de Terrassa per donar la benvinguda al curs.

La trobada constarà del següent programa d'activitats:

- A les 9.45 h, se celebrarà l'Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe Salvador Cristau.
- Seguidament es durà a terme una ponència i visita catequètica guiada.

Coneix més sobre l'actualitat de la diòcesi aquí

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

¿De qué hablamos cuando decimos sinodalidad?

Desde que el papa Francisco anunciara la convocatoria del Sínodo sobre la sinodalidad con el lema «Comunión, participación, misión» en 2021 la Iglesia ha recorrido un camino en diversas fases de preparación y participación en un tema que no nos resulta fácil de entender ni de asimilar.

A lo largo de estos últimos años se ha hablado mucho sobre el concepto de sinodalidad, que significa caminar juntos, su significado y alcance, con aportaciones muy variadas y no siempre coincidentes. Es significativo el discurso del papa León en la apertura del año pastoral en la diócesis de Roma en el año 2025, en el que pedía una mayor implicación en la aplicación de las propuestas sinodales, y «trabajar por la participación activa de todos en la vida de la Iglesia», especialmente a través de los organismos que conectan ámbitos diferentes y discernir, pensar y planificar iniciativas pastorales comunes.

Y aunque necesitamos profundizar más en este tema, esta frase del papa León, «trabajar por la participación activa de todos en la vida de la Iglesia», puede ser un buen punto de partida para avanzar en este camino. Una imagen que también puede ayudarnos es la de una familia en la que se combina adecuadamente la

experiencia, la capacidad de decisión, el impulso y el empuje, la motivación para vivir la apertura al futuro. Cada uno de los miembros de la familia tiene su misión y su aportación. Las personas mayores, los abuelos principalmente, aportan la experiencia de los años, la sabiduría profunda, el recorrido interior, que pueden transmitir y deben compartir con los demás.

Por su parte los padres tienen la misión de juntar a los diferentes miembros de la familia, con sensibilidades variadas, de escuchar a unos y otros y propiciar que se escuchen. Los más jóvenes miran hacia el futuro, tienen la energía necesaria para hacer avanzar a la familia, para abrir nuevos caminos, para hacer propuestas que pueden ser atrevidas, para soñar con esperanza.

Desde esta imagen podríamos resumir algunos aspectos de la sinodalidad en los siguientes puntos:

- El objetivo de todo camino sinodal es discernir la voluntad de Dios. Discernir significa escuchar qué nos pide Dios como cristianos, como parroquia, como arciprestazgo, como movimiento, como diócesis.
- La oración es absolutamente necesaria, y por eso es importante fomentar espacios de

oración y adoración para estar a la escucha de Dios que nos habla a través de su Palabra. Unos espacios donde podamos encontrarnos todos, de edades diferentes, unidos por el mismo Señor.

- Se trata de aprender a caminar juntos, desde la conciencia de formar parte de un cuerpo vivo que es la Iglesia y que hemos recibido en la vocación bautismal cada uno de los cristianos. Y en verdadera fraternidad y entre todos, presbíteros, diáconos, consagrados, religiosos y laicos.
- Y vivir esto desde una «corresponsabilidad diferenciada». Es decir, todos los bautizados, cada uno en su nivel y posibilidades, debemos participar en la reflexión y el diálogo. Distinguiendo entre el proceso para elaborar una decisión mediante un trabajo común de discernimiento, de consulta y cooperación, de la toma de decisión que le corresponde según el caso al obispo, al rector, o al responsable del ámbito.

Éste es el camino que nos propone el Espíritu Santo a través de la Iglesia, Un camino de conversión personal y comunitaria que necesitamos: «Convertíos y creed en la Buena Nueva» (Mc 1,15).

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

